

MARJAN DEBAENE – THE SOUND OF THE BEAT

[Vind ik leuk](#) [Delen](#) 25

Artiest info

[Website](#)

[facebook](#)

Label: Superjane Music

[itunes](#)

[video](#)

Ik ben niet zo'n trouwe Dranouterganger en dus was het flink verbaasd opkijken, toen deze nieuwe plaat van Marjan Debaene in mijn brievenbus bleek te kamperen. Ik heb al bijna twintig jaar een flinke boon voor deze dame en haar muziek en ik mag allicht zeggen dat ik destijds één van de eersten was om haar "Growing Pains" op te pikken en er een stukje over te plegen. Dat ze mij intussen in het Leuvense M al meer dan één keer in fijne tijd liet beleven, spreekt ook niet tegen haar.

Dat Dranouterconcert van vorig jaar heb ik dus gemist, maar dat belet niet dat ik, nauwelijks twintig seconden ver in de nieuwe plaat, meteen weer "mee" was": "Sun's Glow" is zo'n heerlijk lijsig nummer, dat je werkelijk de warme gloed van de koperen ploert laat voelen. Op een akkoordenschema dat van "Hotel California" geleend is en met een banjo die pure jaren zestigfolk suggereert, bouwt Marjan dit nummer beetje bij beetje op tot een bijna episch klinkende song, die ook echt in een storm eindigt. Qua binnenkomeer kan dit tellen. Dat er meer dan deftig gemusiceerd wordt op deze plaat, mag niet echt verwondering wekken: mensen als Alex Brackx, Eric Bosteels, Bert Embrechts, Bart Parmentier en Dominique Vantomme hoef je de stiel niet meer te leren.

Song 2, "On The Road" is een heerlijk huppelende lovesong, die het heeft over de "kleinere" kantjes van iemand graag zien: je haar door hem/haar laten knippen, je rug door hem/haar laten wassen...dat soort dingen. De baslijn die Bert Embechts hier neerlegt, had van Pino Palladino kunnen zijn en in mijn ogen is dat een niet-gering compliment. We zijn dus twee songs ver en twee keer is het prijs. Dat belooft, maar het houdt ook risico's in: kan dat niveau wel behouden worden? Wel, te oordelen naar "I Want It All Back", een klassieke rocksong, alvast wel: Marjan zingt hier een beetje à la Four Non Blondes en zet een nummer neer, dat zo op de radio kan: na twee keer kan je 't meeneuriën en je wordt er bepaald blij van. It is zo'n "begin van de dag"-song, die je een goed gevoel geeft voor de rest van de dag. Fijn nummer, alweer. Bij wijze van contrast, krijg je vlak daarna "Oh My Love" geserveerd, een song waar de twijfel en de desolaatheid vanaf spatzen.

Ik ga ze nu niet alle twaalf op deze manier overlopen, maar wil toch "The Sarajevo Tunnel" nog even vermelden. Blijkbaar heeft Marjan de jongste jaren flink wat gereisd en heeft haar trip haar ook tot in Sarajevo gebracht. De song die ze daar voor deze plaat aan overhield, is simpelweg van in ongekende pracht, maar hakt er wel deftig in: Marjan beschrijft er de ontmoeting, die ze had met een vrouw, die de hele oorlog lang terplekke gebleven is en op haar 71ste in museumpje bij de tunnel openhoudt. De wanhoop, de gelatenheid, het onrechtvaardig en wreed karakter van zo'n oorlog, het komt er allemaal prachtig uit, maar je hebt als luisteraar nadien niet echt veel zin meer om verder te luisteren. Dit had dus eigenlijk in elpee moeten zijn, met dit nummer als afsluiter van kant 1, zodat je even kunt blijven zitten om te bekomen van deze song. Laten we "kant 2" van deze "niet-elpee" gemakshalve samenvatten als "liedjes over de dingen des levens": je voelt je slecht, je voelt je goed. Je wil eruit, je blijft erin...

De liedjes van Marjan zijn heel herkenbaar, net als haar stem en wat mij eigenlijk nog het meest verbaast, is dat zij al die tijd zo goed als de enige blijft in Vlaanderen, die dit soort muziek, op de rand van pop en folk, bedrijft. Normaal gezien moet iemand van haar klasse in volgende generatie tot voorbeeld strekken en mensen ertoe aanzetten datzelfde pad te volgen. Niet dus. Maar dat mag Marjan Debaene niet beletten heel blij te zijn met deze nieuwe plaat, die niet één uitschuiver bevat, maar daarentegen bulkt van de knappe songs. Ik weet niet of het aan mij ligt, maar de plaat is nu toch al enkele maanden uit en veel heb ik er nog niet van gehoord op onze nationale formatradio.

Jammer is dat. Al moet ik misschien gewoon ook vaker luisteren....

In elk geval: de nieuwe van Marjan Debaene is een hele goeie plaat, met een paar meer dan excellente nummers. Dat ze er tien jaar over deed (werk, moederschap etc. etc.), heeft de songs de kans gegeven tot volle wasdom te komen en zich meteen, in al hun pracht, aan de luisteraar te openbaren. Doe er uw voordeel mee, lezer. Heeft u te weinig tijd om de hele zwik te beluisteren op het web, begin dan bij "The Ghost of Seville" en ik kan u nu al vertellen dat u verkocht zal zijn. Heel hartelijk "welkom terug, Marjan".

(Dani Heyvaert)

